

Dosarul nr. 2ra-1126/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. C. Roșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, V. Sîrbu, O. Cojocar)

ÎNCHEIERE

12 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Evgheni Moscviciov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Evgheni Moscviciov împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Aridon” cu privire la încasarea plăților salariale restante, obligarea eliberării duplicatului carnetului de muncă, repararea prejudiciului material și prejudiciului moral

împotriva deciziei din 17 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Evgheni Moscviciov și menținută hotărârea din 26 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 19 septembrie 2014, Evgheni Moscviciov a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Aridon” cu privire la eliberarea carnetului de muncă și încasarea venitului mediu pentru reținerea carnetului de muncă.

În motivarea acțiunii a invocat că în perioada 2 mai 2002 - 31 decembrie 2010, a activat în funcția de manager în cadrul SRL „Aridon”.

A menționat că, contrar prevederilor art. 66 Codul muncii, la eliberarea lui din funcție nu i-a fost oferit carnetul de muncă.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 66, 330, 353-355 Codul muncii, art. 166, 167, 183-242 CPC.

A solicitat obligarea pârâtului de a elibera carnetul de muncă și încasarea din contul pârâtului în beneficiul lui a venitului mediu pentru reținerea carnetului de muncă.

La 18 noiembrie 2016, Evgheni Moscviciov, reprezentat de avocatul Ina Pucas a depus cerere de chemare în judecată de concretizare a cerințelor, prin care a

solicitat admiterea acesteia, încasarea din contul pârâtului în beneficiul lui a salariului neachitat și a salariului pentru reținerea carnetului de muncă, obligarea pârâtului să elibereze duplicatul carnetului de muncă seria AA nr. 0728931 din 2 mai 2002, repararea prejudiciului moral în mărime de 100 000 de lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Suplimentar, a comunicat că la angajare, a prezentat carnetul de muncă de tip vechi nr. 1679132, întocmit la 16 septembrie 1996.

Totodată, de către SRL „Aridon” a fost întocmit un carnet de muncă de tip nou seria AA nr. 0728931, însă nu i-a fost eliberată nicio copie a contractului individual de muncă și nici ordinul de angajare.

La 31 decembrie 2010, contractul individual de muncă a expirat, nefiind prelungit, fapt despre care a fost informat în formă verbală.

A accentuat că la încetarea relațiilor de muncă, nu i-a fost achitat salariul, indemnizația pentru concediile anuale nefolosite și nu i-a fost eliberat carnetul de muncă.

A remarcat că funcția deținută în cadrul SRL „Aridon” era unicul loc de muncă, respectiv, carnetul de muncă se afla la angajator, iar prin reținerea acestuia, a fost privat de dreptul de a se angaja la un alt loc de muncă permanent, unde ar putea să obțină un venit.

Astfel, s-a adresat de mai multe ori către SRL „Aridon” cu cereri verbale și scrise, prin care a solicitat eliberarea copiilor contractului de muncă, a ordinului de angajare, a ordinelor de acordare a concediilor anuale, a ordinului de eliberare, a tabelului de achitare a salariului, a carnetului de muncă nr. 0728931 din 2 mai 2002, cât și efectuarea tuturor plăților salariale, însă, până în prezent nu a primit niciun răspuns.

La fel, a invocat că, prin intermediul Oficiului Poștal, pârâtul i-a expediat prin poștă un carnet de muncă seria AB nr. 0651655 întocmit pe numele lui cu multiple încălcări și nu acel carnet de muncă care i-a fost întocmit la angajare, cu toate că dânsul nu a fost înștiințat despre pierderea sau deteriorarea carnetului de muncă.

A considerat că SRL „Aridon” a încălcat prevederile art. 66 alin. (3), (5) Codul muncii și pct. 70 din Hotărârea Guvernului nr. 1449 din 27 decembrie 2007, care indică că la încetarea contractului individual de muncă încheiat cu salariatul, unitatea este obligată să-i elibereze acestuia carnetul de muncă.

Reieșind din prevederile art. 151 și 330 alin. (1) Codul muncii, a menționat că SRL „Aridon” urmează să-i achite salariul pentru absența forțată de la muncă din motivul reținerii carnetului de muncă, începând cu data de 2 ianuarie 2011 și până la data eliberării carnetului de muncă de model nou.

În carnetul de muncă care i-a fost expediat, a fost indicat greșit motivul de încetare a relațiilor de muncă și anume, eliberarea din postul de manager de transport, conform art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii, adică reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate, din 4 aprilie 2011.

Așadar, după recepționarea acestui carnet de muncă, s-a adresat la Agenția pentru ocuparea forței de muncă pentru a fi pus la evidență, însă i-a fost refuzat din

motiv că angajatorul nu a informat această instituție despre concedierea lui, fiind încălcate astfel prevederile art. 88 Codul muncii.

La fel, la întocmirea acestui carnet de muncă, SRL „Aridon” nu a respectat prevederile pct. 74-79 din Hotărârea Guvernului nr. 1449 din 27 decembrie 2007, potrivit căreia în caz de furt, pierdere sau distrugere a carnetului de muncă, ultima unitate la care a lucrat sau lucrează salariatul este obligată să-i elibereze, în termen de 15 zile calendaristice din momentul adresării, un duplicat al carnetului de muncă.

A precizat că a fost angajat la un alt serviciu, în cadrul SRL „Trans Ager”, abia la 3 noiembrie 2014, cu condiția că a prezentat noului angajator dovada că are litigiu în instanța judiciară cu fostul angajator în legătură cu reținerea carnetului de muncă.

Astfel, reținerea carnetului de muncă este o încălcare gravă, care duce la cauzarea de prejudicii atât materiale, cât și morale.

La 14 martie 2018, Evgheni Moscviciov a mai depus o cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat obligarea SRL „Aridon” de a-i elibera duplicatul carnetului de muncă seria AA nr. 0728931 din 2 mai 2002, încasarea din contul SRL „Aridon” a salariului neachitat și salariului pentru reținerea carnetului de muncă în mărime de 89 671 de lei, a sumei de 100 000 de lei cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral, a cheltuielilor de judecată în cuantum de 317 de lei, compuse din cheltuieli poștale în mărime de 61,35 de lei, cheltuieli pentru obținerea extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice în privința SRL „Aridon” în mărime de 37 de lei, cheltuieli de efectuare a copiilor în mărime de 45,80 de lei, cheltuieli pentru expedierea scrisorilor recomandate cu aviz în mărime de 33,05 de lei, cheltuieli de achitare a taxei de stat pentru eliberarea copieii înregistrării audio a ședinței de judecată în mărime de 20 de lei, cheltuieli pentru obținerea informațiilor de la SRL „Tehno Design” în mărime de 120 de lei.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost obligată SRL „Aridon” să elibereze lui Evgheni Moscviciov duplicatul carnetului de muncă cu seria AA nr. 0728931 din 2 mai 2002.

În rest, pretenția cu privire la încasarea plăților salariale restante a fost respinsă ca fiind tardivă, iar în partea ce ține de pretențiile cu privire la repararea prejudiciului material cauzat prin neeliberarea în termen a carnetului de muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, au fost respinse ca neîntemeiate.

A fost încasată din contul SRL „Aridon” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 100 lei, proporțional părții admise din acțiune, de a cărei plată reclamantul a fost scutit.

Prin decizia din 17 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Evgheni Moscviciov și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, având în vedere că SRL „Aridon” a confirmat faptul pierderii carnetului de muncă cu seria AA nr. 0728931 ce aparține reclamantului Evgheni Moscviciov, prima instanță a conchis în favoarea admiterii

cerinței privind obligarea eliberării lui Evgheni Moscviciov de către SRL „Aridon” a duplicatului carnetului de muncă cu seria AA nr. 0728931.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că Evgheni Moscviciov a fost eliberat din funcție prin ordinul nr. 01E din 4 aprilie 2011, care i-a fost adus la cunoștință la data de 7 aprilie 2011.

Astfel, dreptul reclamantului la acțiune, în partea cerinței cu privire la încasarea plăților salariale restante, a apărut cel târziu la data aducerii la cunoștință a faptului încetării relațiilor de muncă, pe când acțiunea a fost depusă abia la 19 septembrie 2014, cu omiterea vădită a termenului de prescripție.

La fel, a fost stabilit că la 3 noiembrie 2014, Evgheni Moscviciov a fost angajat la SRL „Trans Ager”, chiar și în lipsa carnetului de muncă, astfel, argumentele acestuia cu privire la imposibilitatea de a munci, nu pot fi reținute, nefiind probate eventualele refuzuri în angajare din partea angajatorilor pe motivul lipsei carnetului de muncă.

Mai mult, Evgheni Moscviciov nu a probat în mod cert mărimea prejudiciului cauzat de reținerea carnetului de muncă și nici nu a specificat perioada pentru care pretinde repararea acestui prejudiciu. Or, pentru perioada ulterioară angajării la SRL „Trans Ager”, nu mai poate invoca imposibilitatea de a munci.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că nu poate fi admisă nici pretenția accesorie cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin reținerea carnetului de muncă, deoarece nu a fost constatată imposibilitatea lui Evgheni Moscviciov de a se angaja la o altă unitate din motivul reținerii carnetului de muncă.

La 10 aprilie 2020, prin intermediul Oficiului Poștal, Evgheni Moscviciov a declarat recurs împotriva deciziei din 17 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Astfel, instanța de judecată nu și-a îndeplinit obligația privind aplicarea legii ce urmează a fi aplicată și anume, prevederile art. 66 alin. (3), (5), 151 Codul muncii (în vigoare în perioada relațiilor de muncă).

A menționat că în cadrul procesului a fost stabilit faptul pierderii de către SRL „Aridon” a carnetului de muncă seria AA nr. 0728931, care-i aparține, iar drept dovadă intimata a prezentat un extras din Monitorul Oficial din 2 martie 2018, în care a fost publicat anunțul privind pierderea carnetului de muncă seria AA nr. 0728931.

La fel, instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au expus asupra fondului cauzei fără a fi studiate materialele dosarului.

A considerat că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, prin prisma faptului că i-a fost îngrădit neîntemeiat și abuziv dreptul de a administra probe în instanța de judecată.

A obiectat că nici prima instanță și nici instanța de apel nu au examinat și nu au acceptat ca probă extrasul nr. 642 din 7 august 2014 eliberat de CNAS, potrivit

căruia compensația salarială pentru întârzierea eliberării carnetului de muncă a constituit suma de 89 671,79 de lei.

A mai notat că de către instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au fost aplicate nici prevederile art. 329 Codul muncii și art. 90 CPC.

Având în vedere volumul și caracterul suferințelor morale care i-au fost cauzate prin acțiunile ilegale ale intimatei și reieșind din faptul că doar după opt ani SRL „Aridon” a confirmat faptul pierderii carnetului de muncă, a considerat că este rezonabil și corect de a-i fi reparat prejudiciul moral suportat în mărime de 100 000 de lei.

Totodată, a precizat că pe parcursul examinării cauzei a suportat cheltuieli de judecată în mărime de 317,20 de lei, iar instanțele de judecată nu au avut niciun motiv de a respinge cerința lui privind încasarea cheltuielilor de judecată.

La 13 iulie 2020, în adresa intimatei SRL „Aridon” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Evgheni Moscviciov, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 97 vol. II), fiind recepționată de către intimată la data de 20 iulie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 100 vol. II).

La 10 august 2020, prin intermediul poștei electronice, SRL „Aridon” a depus referință la recursul declarat de Evgheni Moscviciov, solicitând respingerea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 13 februarie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 70 vol. II), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 10 aprilie 2020 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Evgheni Moscviciov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

juducătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Evgheni Moscviciov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Evgheni Moscviciov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Evgheni Moscviciov.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu